

PER QUÈ COTITZO AL MOVIMENT ACO

VII

Hola! Soc la Carmen Caballano, tinc 48 anys, estic casada des d'en fa vint-i-nou i tinc una filla de 23 anys; fa més de vint anys que treballo en una multinacional del sector tèxtil, sóc operària de cadena; el meu home fa més de trenta-cinc anys que és empleat al sector de la neteja. Amb aquest currículum professional, us podeu fer el càrrec que els sous no són gaire esplèndids, però ens han permès, això sí, fer i gaudir un projecte de vida i donar a la nostra filla l'oportunitat de fer realitat el seu.

creixem
DOCUMENT D'ACCIÓ CATÒLICA OBRERA



Soc militant de l'ACO des de l'any 2004, abans no havia estat en contacte amb cap moviment, estava afiliada en un sindicat però sense cap mena d'implicació. Era de les creients per "costum", però no m'havia aturat mai a aprofundir la meua fe i encara menys a implicar-me a portar el missatge de Jesús més enllà del meu entorn més immediat. Però després de la mort inesperada del meu pare i adonar-me que el consol me'l donava la pregària, vaig iniciar la cerca del meu lloc en la fe. Pel camí em vaig trobar (o ell em va trobar a mi) un capellà que havia conegut quan la meua filla va començar la catequesi; em va ajudar a veure que l'Església era diversa i em va proposar de presentar-me al moviment de l'ACO.

Al moviment hi vaig trobar el meu lloc i des de la meua militància vaig començar a implicar-me i a donar sentit a tota la resta: família, feina, amistat, prioritats... El grup de RdV i la meua militància van començar alhora, en un grup nou; d'entrada no vam parlar de cotització i, la veritat, jo era de les que creia que no calia; de fet,

mai no donava res a l'església, m'havien educat en la creença que l'Església era rica i, per això, ves que havia de donar jo...

Mai no donava res a l'església, m'havien educat en la creença que l'Església era rica i, per això, ves que havia de donar jo...

Va arribar un moment que vam veure que calia que hi hagués un responsable de grup i alhora que havíem de revisar l'economia i l'aportació al moviment; sempre ho proposaven el consiliari i una de les militants que venia de la JOC i ho tenia més assumit. Entre tots es va decidir que fos jo la responsable del grup; fins llavors tot el meu contacte amb el moviment es reduïa a un 12 d'octubre (Jornada General), poca cosa més, i a les reunions de RdV amb el grup, això sí, però totalment d'esquena al moviment.

Amb molt desconeixement i respecte alhora pel que allò implicava, vaig acceptar de ser la nova i primera responsable

del grup. Vaig començar a fer jornades de formació, a conèixer militants, a experimentar l'acollida tan meravellosa, que és un tret d'identitat del moviment; des del minut zero em vaig sentir a casa i amb una família que m'ho feia tot molt més fàcil. Així comences a conèixer el moviment, el perquè del moviment, i saps que formes part d'un moviment viu que dona veu dins l'Església i en el món del creient als "menys" de la societat, als treballadors. I veus la necessitat que el moviment es faci visible, que hi hagi persones que treballin per al moviment amb plena dedicació. Tot això val diners i descobreixes la necessitat d'aportar/cotitzar perquè es faci possible.

Com he dit al principi, la meua economia va més aviat justeta, qualsevol decisió en aquest sentit havia de ser consensuada a casa i molt pensada, però com dic sempre soc afortunada de compartir el projecte de vida amb una persona meravellosa que va ser conscient des del començament del bé que m'havia fet i ens feia a tota la família el moviment i aprofundir en la nostra fe en Déu. Vaig

començar a cotitzar amb molt de gust i vaig continuar descobrint el moviment i enamorant-me'n. De responsable, no en vaig fer els quatre anys que dura el compromís, en vaig fer uns quants més...

Revisem la qüestió econòmica: quina crida ens fa Jesús en aquest aspecte?

També vull compartir, per si serveix a altres militants que passin per la mateixa situació, que deu fer cosa d'uns vuit anys a casa vam passar per uns moments bastant difícils que ens van fer prendre decisions econòmiques que no ens agradaven, però que calia prendre perquè la llar continués funcionant. Una de les decisions va ser deixar de cotitzar al moviment: va ser molt senzill, de seguida se'n van fer el càrrec, en cap moment em vaig sentir incòmoda, i no vaig deixar de rebre el Butlletí ni altres materials ni informacions per part de l'ACO. A més des del grup m'ho van fer fàcil i em van pagar les despeses >

del Consell i vaig comptar amb tot el seu suport; mai no em vaig perdre una formació per la qüestió econòmica, el moviment sempre va estar al meu costat, cosa que agraeixo moltíssim perquè quan passes per aquests moments tendeixes a aïllar-te i a amagar situacions que tot i que no són culpa teva acostumes a culpabilitzar-te'n.

Mai no em vaig perdre una formació per la qüestió econòmica, el moviment sempre va estar al meu costat

Durant aquesta època em van proposar de ser responsable de zona, i ho torno a repetir que amb tota confiança. Insisteixo en això perquè hem de ser conscients que entre tots formem part d'una cosa viva, el moviment —que és molt més que el nostre grup de RdV—, i que el seu tret d'identitat ha de ser aquest, la solidaritat i la confiança per compartir les nostres inquietuds. Encara que és veritat que el grup és el nostre racó de

benestar, hem d'ampliar la nostra perspectiva. Gràcies a Déu aquella situació que vivíem es va arreglar i no cal dir que he tornat a reprendre amb molta alegria la responsabilitat de cotitzar.

Si la meva cotització serveix perquè hi hagi coordinador/s que facin que el moviment s'administri amb molta eficàcia —com ens hi han acostumat—, que siguem visibles en jornades internacionals, a les jornades de la Pastoral Obrera, que l'organització del 12 de octubre sempre sigui un èxit, i tantes altres coses que de vegades passen desapercebudes, per tot això val molt la pena. No ens ho hem de prendre com una obligació, simplement revisem la qüestió econòmica: quina crida ens fa Jesús en aquest aspecte? Fem-ho des de la pau que ens dona saber que si l'escoltem sempre prendrem la decisió més bona.

Molta pau.